

og som er dem, der har faaet det største Tilskud igennem Loven om Husdyravl og Husdyrbrug.

Hvis vi tager Værdien af Udførselen af indenlandske Varer — og her tænker jeg særlig paa de Varer, som angaar Husdyrbrug, Mejeribrug, levende Kvæg, Oksekød, Huder og Skind, Flæsk, Skinker og til Slutning alle andre Husdyrprodukter — og sammenligner, hvor meget vi udførte i Perioden 1876—80, med, hvad vi nu udfører, saa var det i Perioden 1876—80 for 19 Mill. Kr. Mejeriprodukter, 19 Mill. Kr. levende Kvæg, 42 Mill. Kr. Kvægprodukter, for 3 Mill. Kr. Flæsk og af andre Husdyrprodukter for 34 Mill. Kr. Naar man saa tager Tallene fra 1924, da vi udførte Mejeriprodukter for 677 Mill. Kr. plus 41 Mill. Kr. for kondenseret Mælk og Fløde, for 90 Mill. Kr. levende Kvæg, for 7 Mill. Kr. Oksekød, for 18 Mill. Kr. Huder og Skind, medens den samlede Udførsel af Husdyrbrugsprodukter andrager 1 602 Mill. Kr., vil man se, hvilken mægtig Fremgang der har været for Fedevareindustrien herhjemme. Det er jo netop denne Fedevareindustri, der har skaffet den Form, som vi nu har, og som vi er saa glade og stolte over indenfor Landbruget, at vi nemlig har faaet Brugene gjort mindre og mindre og oprettet saa mange smaa selvstændige Hjem som muligt.

Denne Politik, som vi har ført ved fra Statens Side at give store Tilskud til Oprettelse af mange smaa Hjem, den er baseret paa, at ganske smaa Brug med 8—10—12 Tdr. Land skal kunne forsørge en Familie. Men det kan en Mand, der driver et saadant Brug, ikke, naar man ikke opretholder den Fedevareindustri, som vi er inde paa; en Mand med Familie kan ikke leve paa 8—10 Tdr. Land, hvis han ikke kan købe fremmed Korn og Kager og forædle disse Ting til Fedevare. Det er kun, fordi vi har denne Fedevareindustri, som er specielt dansk, at vi kan leve saa godt, som vi gør herhjemme, og det er det, der gør, at en Familie kan leve paa saa smaa Brug.

Det har været et Held for Danmark, at det er lykkedes os at faa denne Fedevareindustri, som er oparbejdet gennem vore Andelsforetagender, udviklet saaledes, at vi har faaet en ensartet Vare frem, som har fundet sit bestemte Marked i Udlandet. Det har været en stor Fordel for Danmark, at vi har kunnet gaa den Vej, og vi har Lov til at sige, at det Tilskud, der er givet fra Statens Side til Fremme af Husdyravlen og Husdyrbruget, har været

medvirkende til, at vi har kunnet gaa den Vej og stærkt fremskyndet Udviklingen.

Naar man ser paa, hvorledes vore Besætninger er blevet bedre og bedre, hvorledes de enkelte Individer er blevet bedre og bedre i Bygning og i Retning af Ydeevne Aar for Aar, kan man sige, at det er en lykkelig Haand, Staten har haft, da den begyndte at give Tilskud til Fremme af Husdyrbruget og Husdyravlen. Vi behøver ikke at gaa længere tilbage end til Aarene omkring 1900, da Kontrolforeningerne rigtig begyndte at komme frem her i Landet; Bevægelsen var allerede begyndt tidligere, men i Aaret 1899—1900 slog den igennem, idet man stiftede en hel Del nye Foreninger. Da var det en god Besætning, hvis man kunde faa 150 kg Smør i Gennemsnit af sine Køer, og den Gang var det en god Ko, hvis man kunde naa op paa 150 à 175 kg Smør. For 25 Aar siden var man altsaa tilfreds, naar man havde en saadan Ydelse af sine Køer. Men tager man saa Tallene fra 1925, vil man se, at mange Besætninger ligger oppe paa 200 kg Smør gennemsnitlig pr. Ko, og særlige Foregangsmænd er oppe paa et Gennemsnit af 250 kg af hele deres Besætning. Der findes Masser af Køer, der yder over 300 kg Smør paa et Aar. Nu vil man jo nok sige, at det for en stor Del skyldes, at Kontrolforeningerne har gjort deres Arbejde, fordi Folk er blevet vejledet, saa de kunde foretage det rigtige Udvalg i deres Besætninger og lægge til paa de Køer, der gav det store Udbytte. Og det er ogsaa rigtigt, men jeg vil dog have Lov til at sige, at ogsaa Dyrskuerne har hjulpet til. Havde man ikke haft dem, hvor Samlingerne blev fremstillet, og hvor man konkurrerede med andre Opdrættere, vilde man have manglet den Spore, der skulde til for stadig at naa længere og længere frem, Folk vilde mangle den Vejledning, de skal have, naar de kommer paa Dyrskuerne for at finde de Besætninger, hvor de skal gøre Indkøb af Avlsdyr. Dyrskuerne har derfor deres store Betydning. De er ikke Folkefester, som den højtærede Minister vilde gøre dem til. De er belærende for Landmændene, særlig for de unge Landmænd, der virkelig ønsker at gøre et Arbejde for at skabe sig gode Besætninger, der kan udnytte det Grovfoder, de høster paa deres Marker, paa en rationel Maade. Disse Landmænd holder ikke Fest, naar de kommer til Dyrskuerne, de arbejder med at gennemgaa Dyrene og bedømme dem; selv om de maaske ikke er enige med Dommerne, lærer de dog